

ห้องนั่งเล่น ของความคิด

ตัวอย่าง

ลูกปัด : เขียน

ละเอียดไปกับความคิดดี ๆ ที่ช่วยให้คุณ “ยิ้ม” ได้ง่ายขึ้น
จากหนังสือ Bestseller ที่ตีพิมพ์มาแล้ว 19 ครั้ง

ห้องนั่งเล่นของความคิด คือ หนังสือที่รวมบทความและข้อคิดดี ๆ ในการใช้ชีวิต ชวนค้นหาคำตอบ
ของชีวิตในแง่มุมต่าง ๆ และสร้างแรงบันดาลใจด้านบวกให้แก่ผู้อ่าน

ผลิตโดย Greenbooks สำนักพิมพ์ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170 โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4926, 4837
โทรสาร 0-2434-3555, 0-2434-3777, 0-2435-5111 E-mail : info@amarin.co.th

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558 ห้ามคัดลอกเนื้อหา
ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับบันทึกเสียง ตัดวีดิทัศน์ หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อน
ได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-18-3772-3

ตัวอย่าง

สารบัญ

1. คำนำสำนักพิมพ์ 2. คำนำผู้เขียน 3. รู้จักนักเขียน 4. แรงปะทะ 5. ความรัก...ทำให้โลกหมุน 6. ไม่ได้ล้ม...
เพื่อให้ใครข้าม 7. ไม่ต้องรีบ...มีเวลาให้ลิ้มทั้งชีวิต 8. สำหรับบางคน...ร้องไห้ครั้งเดียวก็มากพอ 9. กรองชีวิต...
ด้วยก้อนหิน 10. หนึ่งคนและหนึ่งคำ 11. เหนงอาจจะใกล้หัวใจ แต่...ไม่ตายหรอก 12. ที่ยืน...ของคนแพ้ 13.
ของขวัญจากกาลเวลา 14. คนที่ไม่เท่ากัน? 15. คนรักและคนร้าย 16. เริ่มต้นที่จุดจบ 17. เดินเท้าเปล่า 18. ก็
แค่น้ำตา...จะเยียวยาอะไรได้ 19. เฉยหน้า 20. คลื่นชีวิต ไม่กล้าไว้ใจตัวเอง จะไว้ใจใครได้ 21. ซ่อน 22. สงบ
...ท่ามกลางพายุร้าย 23. หนังสือ...เล่มที่ต้องอ่าน 24. พระพรหม...ไม่เคยลิขิตชีวิตใคร 25. ยามม 26. ใครจะ
เป็นได้...อย่างใจใคร 27. ก่อน 28. กล้าทำ กล้ารับ 29. ให้ความหวังเป็นครั้งสุดท้ายที่จะต้องสูญเสีย 30. ต้นไม้
กับไม้ขีดไฟ 31. ใช้กำแพงไปให้ถึงประตู 32. กรวดทรายกลายเป็นแก้ว 33. มองให้ข้าม ไม่ใช่มองข้าม 34. คน
พิเศษ ไม่ได้วิเศษ 35. แค่น้ำร้าย...จะผ่านได้สักกี่คืน 36. เมล็ดพันธุ์แห่งชัยชนะ 37. เข้มทิศ...และนาฬิกา 38.
ชัยชนะของคนขี้แพ้ 39. มิตรก็ให้รู้ว่ามิตร ศัตรูก็ให้รู้ว่าศัตรู 40. สมองมีไว้ให้คิด ชีวิตมีไว้ให้ค้น 41. ทางช้างหลัง
42. ยิ่งเข้าไปใกล้ชัยชนะ ยิ่งลำบาก 43. กาลเวลาของโบไม้ 44. ต้นหญ้ากับพายุ 45. ความฟ่ายแพ้...ของนักสู้ 46.
อ่อน...แต่เอื้อม 47. ลีภัย 48. ใครบางคน...ที่มีค่าพอให้รอคอย 49. พระจันทร์กับพระอาทิตย์ 50. ความจำเป็น
ของคนไม่เท่ากัน 51. ชีวิตมีแค่นี้...ค่อยๆ ใช้ 52. ในเวลาที่น้อยลง 53. เต็มโต...ในที่มืด 54. เส่ร้าง 55. หนึ่ง
นาที่...ทั้งชีวิต 56. ความทรงจำที่ควรจำ 57. อ่อนแอบ้างก็ได้ 58. โลกของความเป็นจริงและความฝัน 59.
ความเข้มแข็งของดอกไม้ 60. กล้าหาญที่จะรัก 61. ที่ว่าง

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อได้อ่านต้นฉบับ **ห้องนั่งเล่นของความคิด** คำถามแรกที่เกิดขึ้นมาในสมองเลยก็คือ คุณ ลูกปัด ใช้คัตเตอร์เขียนหรือเปล่านะ ทำไมแต่ละถ้อยคำถึงได้คมบาดใจขนาดนี้ (ขอยกยในความมุกแป้ก แต่เราคิดแบบนี้จริง ๆ นะ)

ด้วยภาษาที่เรียบง่ายแต่คมคาย สะกิดใจให้ฉุกคิดครั้งแล้วครั้งเล่า จึงไม่แปลกใจเลยที่หนังสือเล่มนี้จะเคยเป็นหนึ่งในหนังสือ Bestseller ที่ตราตรึงอยู่ในใจคนอ่านมากมายจนได้ตีพิมพ์ถึง 19 ครั้ง

มาครั้งนี้ ทาง Greenbooks ได้รับเกียรติให้นำหนังสือเล่มนี้มาจัดทำใหม่ในรูปแบบ E-Book เพื่อเผยแพร่เนื้อหาดี ๆ ให้กับคนที่ยังไม่เคยได้สัมผัสความคมบาดใจได้ลองอ่านกัน

หวังว่าคุณจะรักหนังสือเล่มนี้เหมือนที่เรารัก และได้รับสิ่งดี ๆ จากเนื้อหาดี ๆ ไปใช้กับชีวิตนะคะ

Greenbooks

สิงหาคม 2563

ตัวอย่าง

คำนำนักเขียน

“ห้องนั่งเล่นของความคิด”

ห้องนี้ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้เป็นที่ทางสำหรับนักเดินทาง

นักใช้ชีวิต นักใช้ความคิด นักใช้หัวใจ ทุกคนที่เดินทางผ่านมาเจอ

ได้แวะดื่ม น้ำ นั่งจิบเครื่องดื่มที่ถูกใจ พูดคุยกัน

ได้มีโอกาสต้อนรับผู้คนที่มีความรัก ความฝัน และความคิดในแง่มุมต่าง ๆ มากมาย

ที่แวะเวียนเข้ามาเยี่ยมเยียนกันอยู่เสมอ

เพราะทุกเส้นทางมีเรื่องราวมากมายให้คิด

และชีวิตก็มีอะไรมากมายให้ค้น

และเราทุกคนยังต้องไปต่อ

ในเส้นทางของตัวเองเรื่อย ๆ

“เหนื่อยกันบ้างไหม”

ถ้าเหนื่อยก็หาเวลานั่งพัก เอนหลังสบาย ๆ ในห้องนี้ก่อน

บางที..หายเหนื่อยแล้ว ทางที่จะไปต่ออาจจะง่ายขึ้น

ทบทวนคืนวัน คุยกับตัวเอง ละเลียดไปกับชีวิตที่บางทีอาจมีอะไรที่

"คลิก" และ "พลิก" ชีวิตไปอีกก็ได้

รับชานหรือกาแฟดีคะ

ลูกบิด

รู้จักนักเขียน

ลูกบิด - ปัทมสุคนธ์ สุริยวงศ์

นักเขียนที่รักการเดินทางและรักการดื่มกาแฟเป็นชีวิตจิตใจ

เริ่มต้นชีวิตการเขียนจากการเดินทางไปพบเจอที่ใหม่ ๆ

ได้เจอผู้คน ได้สัมผัสชีวิตในรูปแบบต่าง ๆ ก็เกิดเป็นแรงบันดาลใจในการเขียนหนังสือ

หลังจากที่เริ่มเขียนแล้วก็หลงรักตัวอักษร

แล้วก็เลิกเขียนไม่ได้อีกเลย

ผลงานด้านการเขียนที่สร้างชื่อเสียง

- ห้องนั่งเล่นของความคิด ตีพิมพ์ปัจจุบัน ครั้งที่ 19
- ห้องนั่งเล่นของความรัก ตีพิมพ์ปัจจุบัน ครั้งที่ 8
- ถ้าความรักทำให้เราต้องร้องไห้ ตีพิมพ์ปัจจุบัน ครั้งที่ 19
- ชีวิตไม่ได้มีไว้ให้ยอมแพ้ ตีพิมพ์ปัจจุบัน ครั้งที่ 19
- All Little Things เรื่องเล็ก ๆ ที่ทำให้หัวใจใหญ่ขึ้น ตีพิมพ์ปัจจุบัน ครั้งที่ 3
- ยิ้มให้กับชีวิต คิดให้มีความสุขทุกองศา ตีพิมพ์ปัจจุบัน ครั้งที่ 2
- Home Room เคลียร์ปัญหาว่ารุ่น...วัยรุ่นปวดใจ (นามปากกา อาจารย์ปัทม)
- ฉันมีแค่ลมหายใจที่รักคุณ
- รัก...คำสั้น ๆ แต่อ่อนนาน
- กุญแจสำรองของชีวิต ตีพิมพ์ปัจจุบัน ครั้งที่ 2
- ห้องนั่งเล่นของชีวิต
- Second Chance : เลือกแล้วที่จะชนะ

ในการยกหิน

หินบางก้อน...ต้องใช้ **แรง**

หินบางก้อน...ต้องใช้ **สมอง**

4

แรงปะทะ

ธรรมชาติสอนให้เราเรียนรู้

“การลุด”

ด้วย

“การล้ม”

เพราะธรรมชาติรู้ว่า

ในถนนทุกสาย

ล้วนมีก้อนหินระเกะระกะอยู่ข้างหน้า

ก้อนหินที่ถูกสร้างมาเพื่อทดสอบชีวิต

ยามที่ล้มก็ยอมบาดเจ็บและเสียเวลา

ใครที่สะดุดหินก้อนเล็ก ก็อาจเพียงแค่ชนเซ

ใครที่สะดุดหินก้อนใหญ่ ก็อาจล้มอย่างไม่เป็นท่า

“ก้อนหิน” อาจสำคัญ

แต่สิ่งหนึ่งที่สำคัญกว่าคือ “แรงปะทะ”

ก้อนหินที่ตั้งอยู่ตรงหน้า

ถ้าพุ่งชนเพื่อที่จะให้มันแตก...

เราเองนั่นแหละที่จะเจ็บหนัก

ถ้าค่อย ๆ หาริธีผลักมันออกไป...

เราอาจจะเดินต่อไปได้

ในการยกหิน

หินบางก้อน...ต้องใช้แรง

หินบางก้อน...ต้องใช้สมอง

...ความรัก...

ทำให้โลกหมุน

คนที่กล้าหาญเท่านั้นที่จะรู้ว่า

“ค ว ม ร ัก” คืออะไร

คนกล้าหาญที่พร้อมจะเผชิญกับความผิดหวัง

ความรักไม่ใช่ความสำเร็จในความรัก

จึงไม่ต้องการนิยามหรือเงื่อนไขใด ๆ

ความรักที่อยู่ในใจต่างหาก

ที่จะเป็นสิ่งที่กำหนดว่าจะต้องผ่านอะไรไปให้ได้

เพื่อที่จะได้รัก

ความรักจะเป็นแรงผลักดัน

ให้สร้างสรรค์สิ่งดี ๆ ให้กับโลก

ความรักจะสอนให้รู้จักความอดทนและเสียสละ

จะสอนให้รู้ซึ้งกับการมีชีวิตอย่างมีค่า

ยิ่งกว่าบทเรียนใด ๆ

ความรักจะบอกว่าการอยู่เพื่อรักใคร่สักคนนั้น...

เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่

ที่สามารถทำให้ตัวตนของคนผงาดขึ้น

ทัดเทียมคนทุกคนบนโลกใบนี้

ความรักเป็นเรื่องราวของชีวิตและทำให้โลกหมุน

เป็นตัวละครที่ทำให้ หัวใจเคลื่อนไหว

มีแรงผลักดันปัญหาออกไปได้

ความรักที่แท้จริง...

จะบริสุทธิ์ ไม่คาดหวัง ไม่ถือสา

ความสุขจะเป็นละอองไอบลิวไปในอากาศ
เหมือนสายลมอ่อนที่มองไม่เห็นแต่ก็เย็นสบาย
รักเถอะ...กลัวที่จะรัก
เพราะรักนั้นจะเต็มคุณค่า...
สำหรับคนพร้อมจะเจอกับทุก ๆ อย่างเท่านั้น
หากไม่กล้าสูญเสีย...ก็ไม่มีวันได้รู้จักการครอบครอง
เพราะบางที...
ความรักก็อาจไม่ได้เป็นเรื่องของคนสองคน
เมื่อหัวใจคนอื่นบังคับไม่ได้...
ก็ไม่จำเป็นต้องบังคับหัวใจตัวเอง

สักวันที่ได้รักใครสักคนอย่างแท้จริงนั้น
ยิ่งใหญ่เกินกว่าจะบอกเล่าให้กันฟังได้
แม้ที่สุดแล้ว...จะไม่ได้อะไรตอบแทน...
แต่อย่างน้อยวันคืนที่เล็กน้อยเหล่านั้น
ก็จะสร้างความทรงจำที่ยิ่งใหญ่ตลอดไป

6

ไม่ได้ล้ม...เพื่อให้ใครข้าม

ทุกคนเคยล้ม...

แต่ลักษณะการล้มไม่เหมือนกัน

บางคนพอใจจะนอนจมอยู่กับบาดแผล

และคร่ำครวญกล่าวโทษ

การเดินทางที่ไม่มีมิตรระวังของตัวเอง

และขอให้บาดแผลมันเปื่อยเน่าจนไม่อาจเยียวยา

ในขณะที่เราเดิน

มีคนนับสิบที่เดินตามหลังเรามาติด ๆ

เพื่อที่จะรอโอกาสที่จะเดินแซงขึ้นไปทุกขณะ

หนึ่งก้าวที่เรารือรือ

คือสิบก้าวที่เขาเร่งฝีเท้า

ในเวลาชั่วขณะที่...ไม่มีใครบอกได้ว่า

จะทำให้ชีวิตเธอยิ่งใหญ่หรือล้มเหลวหรือไม่

แต่ในขณะที่เธอนอนเจ็บหนักอยู่ที่พื้น

ต้องตัดสติใจให้เด็ดขาด

เพราะเพียงเสี้ยววินาทีเดียว

คนพวกนั้นจะเดินข้ามเธอไป

...ไม่ต้องรีบ...

มีเวลาให้ลิ้มทั้งชีวิต

ชีวิต...ชีวิตหนึ่ง

คงต้องเจอบ้าง

ที่พบว่าเขาไม่ใช่สำหรับเรา

และ...เราไม่ใช่สำหรับเขา

ถ้าหากวันหนึ่งที่ตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าเราไม่ใช่เสียแล้ว

ไม่จำเป็นต้องตระหนกและตื่นกลัว

ไม่จำเป็นต้องตีโพยตีพาย

ไม่ คื อ ง รี บ... รื อ ง ไ้

เมื่อชีวิต...ชีวิตหนึ่ง

ต้องเจอบ้าง

.....

บอปปี้...ที่เรามักจะบ่นว่าตัวเอง

ว่าทำไมเราไม่ทำแบบนี้

ทำไมเราไม่ทำอย่างนั้น

นั่นสิ...แม้แต่ตัวเราเองยังไม่เป็นอย่างใจเรา

แล้วเราจะเป็นอย่างใจเขาได้อย่างไร

ค่อย ๆ คิดว่าเหลืออะไรอยู่บ้าง

มากมาย - หรือไม่มีอย่างที่เธอพร่ำบอก

ถามตัวเองสักนิดเถอะว่า...เวลาที่ผ่านมา

มีสักวัน สักชั่วโมง หรือสักนาทีไหม...

มีความรักที่ทำให้เธอยิ้มได้

ถ้าตอบว่ามี...นั่นแหละคือสิ่งที่เหลือไว้

วินาทีแห่งความรักนั้นมีความ
แม้จะเป็นเวลาสั้น ๆ แต่ก็มีค่าควรจดจำ
จะลืมก็ได้...แต่ไม่ต้องรีบ...
เพราะจะมีเวลาให้ลืม...ทั้งชีวิต

ตัวอย่าง

คนบางคนต้องทำความรู้จักทั้งชีวิต
เพื่อที่จะรู้ว่า...จริง ๆ แล้ว
เราไม่เคยรู้จักกันเลย

ตัวอย่าง

สำหรับบางคน...

ร้องไห้ครั้งเดียวก็มากพอ

ไม่แปลกหรอก

หากเธอจะทรุดเขาร้องไห้กับปราสาททราย

ที่เธอเฝ้าถนอมและเพียรสร้าง

แต่ต้องถูกคลื่นซัดพังทลาย

...เพียงชั่วพริบตา...

จริงๆ...

ปราสาททราย...ที่มันได้กลายเป็นเพียงเศษทราย

สงบนิ่งที่ปราศจากเรื่องราวใด ๆ

ไม่สามารถบอกได้ถึงความรู้สึกเสียของเธอ

และไม่สามารถทดแทนได้ด้วยสิ่งใด

แต่เธอจะหวังอะไรนักเล่า...กับทราย...

เมื่อ วิชาของทราย ต้องคืนสู่ทะเล

จะหวังอะไรนักเล่า...กับคนบางคน

ที่เธอก็รู้มาตลอดว่า

ไม่ได้แตกต่างอะไรกับ ทราย...

จะหวังอะไรนักเล่ากับความฝัน...

ความฝันที่เธอก็รู้อยู่ตลอดมาว่า

มันไม่มีวันจะเป็นจริงได้

ก็ได้...หากเธอจะคร่ำครวญ เสีย น้ำตา

แต่สำหรับบางคน...ร้องไห้ครั้งเดียวก็มากพอ

9

กรองชีวิต...ด้วยก้อนดิน...

คำบางคำ ของ คนบางคน...

เป็นสายน้ำไหลที่กร่อนเซาะ

คำให้ร้ายเป็นยิ่งกว่าพายุ

เพราะพายุยังมีวันสงบ แต่คำพุดมีแต่จะกระพือใหม่...

ยิ่งกว่าไฟป่าที่ลุกท่วม

หัวใจที่เข้มแข็งไม่พอ จะเป็นเหมือนแม่น้ำลาดเอียงลง

พร้อมที่จะรับรู้ทุกอย่างโดยไม่คิดไตร่ตรอง

และสุดท้ายจะถูกตัดสินด้วยคำยุง...

ความโลเลจะเป็นเหมือนน้ำที่ไหลลงที่ลุ่ม...

ยอมง่ายแม้กับการถูกฝนซัดเซาะหรือเพียงแค่ลมพา

ไม่มีใครเปลี่ยนวิถีของน้ำได้...

แต่แม่น้ำก็ควรสะสมตะกอนและก้อนหิน

ไว้ชะลอเวลาเมื่อยามน้ำหลาก

ป้องกันไม่ให้น้ำล้นทะลักสร้างความเสียหาย

แม้ก้อนดินจะไม่ได้ลั่นกรองให้น้ำสะอาด

แต่ก็สามารถต้านทานน้ำและปลาให้ช้าลง...

ให้มีเวลาคาดคะเนทิศทาง...

ให้พร้อมรับมือและตั้งตัวทัน

.....

ระยะเวลาในการค้นหาใครสักคนมีค่ามากกว่า

จะถูกทำลายอย่างง่ายดายเพียงแค่ว่าคำให้ร้าย

เพราะคนบางคนดูเหมือนมีความหวังดี

แต่ต้องการให้แตกแยก...

ลมปากของคนคนเดียวที่ไม่หวังดี...

มันจะทะลักและพรุ้งพรูออกมายิ่งกว่าน้ำป่า
มันจะท่วมท้นให้เจ็บปวดจนหายใจไม่ออก...
ถึงเวลานั้นควรสร้างก้อนดินไว้ในใจ...
เอาไว้ต้านทานและชะลออารมณ์ให้รู้สึกช้าลง
ยามที่กระแสดำยุงไหลทะลัก...
ให้มีเวลาได้ทบทวนเรื่องราว
ว่าอันไหนควรเชื่อ...อันไหนไม่ควร
ให้ใครครอบงำถึงพลังแห่งมิตรแท้...
ที่ต้องตัดสินใจด้วยความรู้สึกที่เชื่อมั่น...
จงให้เวลาหัวใจได้เชื่อมั่นใน **มิตร**

เพราะท่ามกลางคำยุง
ยังมีความจริงซ่อนตัวอยู่อย่างมิดชิด
เพื่อรอการพิสูจน์
อย่าปล่อยให้ความคลางแคลงใจมาทำลายมิตรภาพ
อย่าให้คนที่ไม่มีค่าทำลายสิ่งที่มีค่า

ในโลกนี้...ไม่เคยมีความลับ
ใครจะดีจะชั่ว กาลเวลาจะปล่อยให้เราได้ค้นหา
หากถึงเวลาที่ความจริงจะเปิดเผย
ไม่ต้องให้ใครมาบอก ก็ารู้เอง

10

หนึ่งคน

และ

หนึ่งคำ

การตัดสัมพันธ์กับคนใกล้ชิดเป็นเรื่องเจ็บปวดที่สุด

เพราะคนใกล้ชิดจะเป็นจิ๊กซอว์ชิ้นสำคัญ

ที่จะบอกว่า...ภาพชีวิตเราคือภาพอะไร

คนใกล้ชิดมาก ก็จะมีอิทธิพลมาก

มีอิทธิพลมาก ก็เจ็บปวดมาก

การเป็นคนใกล้ชิดอาจต้องใช้เวลาทั้งชีวิต

แต่การเป็นคนแปลกหน้าใช้เวลาแค่ชั่วพริบตา

คนใกล้ชิดจึงมีค่าพอที่จะให้เราได้ทบทวน

ซ้ำ แล้ว...ซ้ำแล้ว

ว่าจะคุ้มหรือไม่คุ้ม

หากคำขอโทษ 1 คำ

จะแลกกับเวลาเก่า ๆ ที่เคยใช้มันร่วมกัน

ให้อภัย 1 ครั้ง

จะแลกกับการได้คนใกล้ชิดคืนมา 1 คน

จิ๊กซอว์ชิ้นไหน

จะเป็นชิ้นที่จะคลี่คลายความหมายของภาพ

ไม่มีใครบอกเธอได้

ใช่หรือไม่ใช่ คุ้มหรือไม่คุ้ม...

เธอต้องตอบตัวเอง

เหงาอาจจะไกลหัวใจ แต่...ไม่ตายหรอก

มนุษย์ทุกคน

มีพื้นฐานของความโดดเดี่ยวและโหยหาเพื่อน

“ ความเหงา ”

ทำให้เราเจ็บ...คว้านลึกลงไปโพรงอก

โหวงเหวอง...และเบาหวิว

หวิว ๆ อยู่ไกล ๆ หัวใจ

“ ความเหงา ”

จะเริ่มตันด้วยคำถามมากมายที่ไม่มีคำตอบ

จะรบเร้าให้เธอทำความเข้าใจกับชีวิต

และจะบอกเธอว่าชีวิตของเธอไม่มี...และไม่เคยมีอะไร

ความคิดของเธอจะวิ่งวนอยู่ในห้องแคบ ๆ

เรียกร้องหาอิสรภาพ

เฝ้ามองจินตนาการ...ที่บุบเบลอ

และนับนาที่จะสาบสูญ

.....

ลองเปิดหน้าต่างดูบ้างดีไหม

ให้ความคิดได้ไปวิ่งเล่นที่สนามหน้าบ้าน

ปลดพันธนาการให้ตัวเอง

แล้วก็จินตนาการของเธอขึ้นมาอีกครั้ง

ดูแลให้มันเติบโตและงามสง่า

เราทำความเข้าใจชีวิตมามากพอแล้ว
บางที...ถึงเวลาที่จะต้องหยุดอยู่นิ่ง ๆ
แล้ว...ให้ชีวิตมันทำความเข้าใจเราบ้าง

ตัวอย่าง